

CONVENCIÓN CONTRA A TORTURA E OUTROS TRATAMENTOS CRUÉIS, DESUMANOS OU DEGRADANTES

A Asemblea Xeral,

Lembrando a *Declaración sobre a Protección de Todas as Persoas contra a Tortura e Outras Penas ou Tratamentos Cruéis, Desumanos ou Degradantes*, adoptada pola Asemblea Xeral na súa Resolución 3452 (XXX) de 9 de Decembro de 1975

Lembrando tamén a súa Resolución 32/62 de 8 de Decembro de 1977, na cal solicitava à Comisión dos Dereitos Humanos a redacción de un proxecto de Convención contra a Tortura e Outras Penas ou Tratamentos Cruéis, Desumanos ou Degradantes à luz dos principios contidos na Declaración;

Lembrando aínda que na súa Resolución 38/119 de 16 de Decembro de 1983, solicitou à Comisión dos Dereitos Humanos que completase, na súa cuaxaxésima sesión, como asunto da máxima prioridade, a redacción desa Convención, con o obxectivo de submeter un proxecto, incluíndo disposicións para a aplicación efectiva da futura Convención, à Asemblea Xeral, na súa trixésima nona sesión,

Tomando nota con satisfacción da Resolución da Comisión dos Dereitos Humanos 1984/21 de 6 de Marzo de 1984 pola cal a Comisión decidiu transmitir à Asemblea Xeral, para apreciación, un proxecto de Convención contra a Tortura e Outras Penas ou Tratamentos Cruéis, Desumanos ou Degradantes, contido no anexo ao relatório do Grupo de Traballo.

Desexosa de alcanzar unha aplicación máis eficaz da prohibición nos termos do dereito internacional e nacional, da práctica de tortura ou outras penas e tratamentos cruéis, desumanos ou degradantes,

1. Expresa o seu aprezo polo traballo realizado pola Comisión dos Dereitos Humanos ao preparar o texto de un proxecto de Convención contra a Tortura e Outras Penas ou Tratamentos Cruéis, Desumanos ou Degradantes,
2. Adopta e abre à asinatura, ratificación e adhesión, a Convención contra a Tortura e Outras Penas ou Tratamentos Cruéis, Desumanos ou Degradantes, contida no anexo à presente Resolución,
3. Solicita a todos os Gobiernos que consideren a asinatura e a ratificación da Convención como un asunto prioritario.

Os Estados partes na presente Convención:

Considerando que, en conformidade con os principios enunciados na *Carta das Nacións Unidas*, o recoñecimento de dereitos iguais e inalienábeis de todas as persoas é o fundamento da liberdade, da xustiza e da paz no Mundo;

Recoñecendo que eses dereitos resultan da dignidade inerente ao ser humano;

Considerando que os Estados deben, en conformidade con a Carta, en especial con o seu Artigo 55.º, encoraxar o respecto universal e efectivo dos dereitos humanos e das liberdades fundamentais;

Tendo en consideración o Artigo 5.º da *Declaración Universal dos Dereitos Humanos* e o Artigo 7.º do *Pacto Internacional Relativo aos Dereitos Civís e Políticos*, que preconizan que ninguén deberá ser submetido a tortura ou a penas ou tratamentos cruéis, desumanos ou degradantes;

Tendo igualmente en consideración a *Declaración sobre a Protección de Todas as Persoas contra a Tortura e Outras Penas ou Tratamentos Cruéis, Desumanos ou Degradantes*, adoptada pola Asemblea Xeral a 9 de Decembro de 1975;

Desexosos de aumentar a eficacia da luta contra a tortura e outras penas ou tratamentos cruéis, desumanos ou degradantes en todo o Mundo;

Acordaran no seguinte:

PARTE I

Artigo 1.º

1. Para os fins da presente Convención, o termo “tortura” significa calquer acto por medio do cal unha dor ou sufrimentos agudos, físicos ou mentais, son intencionalmente causados a unha persoa con o fin de, nomeadamente, obter dela ou de uma terceira persoa informacións ou confesións, castigá-la por un acto que ela ou uma terceira persoa cometeu ou se sospeita que teña cometido, intimidar ou presionar esa ou unha terceira persoa, ou por calquer outro motivo baseado nunha forma de discriminación, sempre que esa dor ou eses sufrimentos sexan inflixidos por un axente público ou calquer outra persoa que actue a título oficial, instigado por el ou con o seu consentimento expreso ou tácito. Este termo non comprende a dor ou os sufrimentos resultantes unicamente de sancións lexítimas, inherentes a esas sancións ou por elas ocasionados.
2. O presente artigo non prexudica a aplicación de calquer instrumento internacional ou lei nacional que conteña ou poda vir a conter disposicións de ámbito mais vasto.

Artigo 2.º

1. Os Estados parte tomarán as medidas legislativas, administrativas, xudiciais ou caisquer outras que parezan eficaces para impedir que se cometan actos de tortura en calquer territorio sob a súa xurisdición.

2. Nengunha circunstancia excepcional, calquer que sexa, quer se trate de estado de guerra ou de ameaza de guerra, de inestabilidade política interna ou de outro estado de excepción, poderá ser invocada para xustificar a tortura.
3. Nengunha orden de un superior ou de unha autoridade pública poderá ser invocada para xustificar a tortura.

Artigo 3.º

1. Nengun Estado parte expulsará, entregará ou extraditará unha persoa a outro Estado cando existam motivos sérios para crer que poda ser submetida a tortura.
2. A fin de determinar a existencia de tais motivos, as autoridades competentes terán en conta todas as consideracións pertinentes, incluíndo, eventualmente, a existencia no referido Estado de un conxunto de violacións sistemáticas, graves, flagrantes ou masivas dos dereitos humanos

Artigo 4.º

1. Os Estados parte providenciarán para que todos os actos de tortura sexan considerados infraccións ao abrigo do seu dereito criminal. O mesmo deberá ser observado relativamente à tentativa de práctica de tortura ou de un acto cometido por calquer persoa que constitua cumplicidade ou participación no acto de tortura.
2. Os Estados parte providenciarán no sentido de que esas infraccións sexan pasíveis de penas adecuadas à súa gravidade.

Artigo 5.º

1. Os Estados parte deberán tomar as medidas necesarias para establecer a súa competencia relativamente às infraccións previstas no artigo 4.º nos seguintes casos:
 - a) Sempre que a infracción teña sido cometida en calquer territorio sob a súa xurisdición ou a bordo de unha nave ou navio rexistados nese Estado;
 - b) Sempre que o presumível autor da infracción sexa un nacional dese Estado;
2. Os Estados parte deberán igualmente tomar as medidas necesarias con vista a establecer a súa competencia relativamente às referidas infraccións sempre que o autor presumido se encontre en calquer territorio sob a súa xurisdición e non se proceda à súa extradición, en conformidade con o Art. 8.º, para un dos Estados mencionados no n.º 1 do presente artigo.
3. As disposicións da presente Convención non prexudican calquer competencia criminal exercida en conformidade con as leis estatais.

Artigo 6.º

1. Sempre que consideren que as circunstancias o xustifican, despois de teren examinado as informacións de que dispoñen, os Estados parte em cuxo territorio se encontren persoas sospeitas de teren cometido calquer das infraccións previstas no artigo 4.º deberán asegurar a detención desas persoas ou tomar calquer outras medidas legais necesarias para asegurar a súa presenza. Tanto a detención como as medidas a tomar deberán ser conformes à lexislación dese Estado e só poderán ser mantidas durante o período de tempo necesario à elaboración do respectivo proceso criminal ou de extradición.
2. Os referidos Estados deberán proceder inmediatamente a un inquérito preliminar con vista ao esclarecemento dos feitos.
3. Calquer persoa detida en conformidade con o n.º 1 do presente artigo poderá entrar inmediatamente en contacto con o mais próximo representante calificado do Estado do cal sexa nacional ou, tratando-se de apátrida, con o representante do Estado en que resida habitualmente.
4. Sempre que un Estado deteña unha persoa, en conformidade con as disposicións do presente artigo, deberá inmediatamente notificar aos Estados mencionados no n.º 1 do artigo 5.º esa detención e as circunstancias que a motivaran. O Estado que proceder ao inquérito preliminar referido no n.º 2 do presente artigo comunicará aos referidos Estados, o mais rapidamente posíbel, as conclusións dese inquérito e se pretende ou non exercer a súa competencia.

Artigo 7.º

1. Se o autor presumido de unha das infraccións referidas no artigo 4.º for encontrado no territorio sob xurisdición de un Estado parte que non o extradite, ese Estado submeterá o caso, nas condicións previstas no artigo 5.º, às súas autoridades competentes para o exercicio da acción criminal.
2. Estas autoridades tomarán unha decisión en condicións idénticas às de calquer infracción de dereito comun de carácter grave, en conformidade con a lexislación dese Estado. Nos casos previstos no n.º 2 do artigo 5.º, as normas relativas à produción de prova aplicábeis ao procedemento e à condena non deberán ser, de modo algun, menos rigorosas que as aplicábeis nos casos mencionados no n.º 1 do artigo 5.º
3. Calquer persoa acusada da práctica de unha das infraccións previstas no artigo 4.º beneficiará da garantía de un tratamento xusto en todas as fases do proceso.

Artigo 8.º

1. As infraccións previstas no artigo 4.º serán consideradas incluídas en calquer tratado de extradición existente entre os Estados parte. Estes comprometen-se a incluír esas infraccións en calquer tratado de extradición que veña a ser concluído entre eles.
2. Sempre que a un Estado parte que condiciona a extradición à existêncía de un tratado for apresentada unha solicitude de extradición por outro Estado parte con o cal non teña celebrado calquer tratado de extradición, ese Estado pode considerar a presente Convención

como base xurídica da extradición relativamente a esas infraccións. A extradición ficará suxeita às demais condicións previstas pola lexislación do Estado requerido.

4. Os Estados parte que non condicionan a extradición à existêncía de un tratado deberán recoñecer esas infraccións como casos de extradición entre eles nas condicións previstas pola lexislación do Estado requerido.
5. Para fins de extradición entre os Estados parte, tais infraccións serán consideradas como cometidas tanto no lugar en que foi perpetrada como no territorio sob xurisdición dos Estados cuxa competencia debe ser establecida ao abrigo do n.º 1 do artigo 5.º .

Artigo 9.º

1. Os Estados partes comprometen-se a prestar toda a colaboración posíbel en calquer proceso criminal relativo às infraccións previstas no artigo 4.º, incluíndo a transmisión de todos os elementos de prova de que dispoñan necesarios ao proceso.
2. Os Estados partes deberán cumprir o disposto no n.º 1 do presente artigo en conformidade con calquer tratado de asistencia xudiciária en vigor entre eles.

Artigo 10.º

1. Os Estados partes deberán providenciar para que a instrución e a información relativas à prohibición da tortura constituam parte integrante da formación do persoal civil ou militar encargado da aplicación da lei, do persoal médico, dos axentes da función pública e de caisquer outras persoas que podan intervir na guarda, no interrogatório ou no tratamento dos individuos suxeitos a calquer forma de prisión, detención ou encarceramento.
2. Os Estados partes deberán incluír esta prohibición nas normas ou instrucións emitidas relativamente às obrigacións e atribucións das persoas referidas no n.º 1.

Artigo 11.º

Os Estados partes deberán exercer unha vixilancia sistemática relativamente à aplicación das normas, instrucións, métodos e prácticas de interrogatório, e igualmente das disposicións relativas à guarda e ao tratamento das persoas suxeitas a calquer forma de prisión, detención ou encarceramento, en todos os territorios sob a súa xurisdición, a fin de evitar calquer caso de tortura.

Artigo 12.º

Os Estados partes deberán providenciar para que as súas autoridades competentes procedan inmediatamente a un rigoroso inquérito sempre que existam motivos razoáveis para crer que un acto de tortura foi practicado en calquer territorio sob a súa xurisdición.

Artigo 13.º

Os Estados parte deberán garantir às persoas que aleguen ter sido submetidas a tortura en calquer territorio sob a súa xurisdición o dereito de apresentar queixa perante as autoridades competentes deses Estados, que procederán de inmediato ao exame rigoroso do caso. Deverán ser tomadas medidas para asegurar a protección do queixoso e das testemuñas contra maus tratos ou intimidacións en virtude da presentación da queixa ou da prestación de declaracións.

Artigo 14.º

1. Os Estados parte deberán providenciar para que o seu sistema xurídico garanta à vítima de un acto de tortura o dereito de obter unha reparación e de ser indemnizada en termos adecuados, incluíndo os medios necesarios à súa completa rehabilitación. En caso de morte da vítima como consecuencia de un acto de tortura, a indemnización reverterá a favor dos seus herdeiros.
2. O presente artigo non excluí calquer dereito a indemnización que a vítima ou outra persoa podan ter por forza das leis nacionais.

Artigo 15.º

Os Estados parte deberán providenciar para que calquer declaración que se prove ter sido obtida pola tortura non poda ser invocada como elemento de prova nun proceso, salvo se for utilizada contra a persoa acusada da práctica de tortura para probar que a declaración foi feita.

Artigo 16.º

1. Os Estados parte comprometen-se a prohibir, en todo o territorio sob a súa xurisdición, caisquer outros actos que constitúan penas ou tratamentos cruéis, desumanos ou degradantes e non sexan actos de tortura, tal como é definida no Art. 1.º, sempre que tais actos sexan cometidos por um axente público ou calquer outra persoa que actue a título oficial, instigada por ela ou com o seu consentimento expreso ou tácito. Nomeadamente, as obrigacións previstas nos Art. 10.º, 11.º, 12.º e 13.º deberán ser aplicadas substituindo a referencia à tortura pola referencia a outras formas de penas ou tratamento cruéis, desumanos ou degradantes.
2. As disposicións da presente Convención non prexudican a aplicación das disposicións de calquer outro instrumento internacional ou da lei nacional que proíbam as penas ou tratamentos cruéis, desumanos ou degradantes ou digan respecto à extradición ou a expulsión.

PARTE II

Artigo 17.º

1. Formará-se un Comité contra a tortura (a partir de agora designado Comité), que terá as funcións que a seguir se definen. O Comité estará composto por dez peritos de elevado sentido moral e recoñecida competencia no dominio dos dereitos humanos e terán asento a título persoal. Os peritos serán eleitos polos Estados parte tendo en conta unha distribución

xeográfica equitativa e o interese que representa a participación nos traballos do Comité de persoas con experiencia xurídica.

2. Os membros do Comité serán eleitos por escrutinio secreto de unha lista de candidatos designados polos Estados parte. Cada Estado parte poderá designar un candidato escollido de entre os seus nacionais. Os Estados parte deberán ter en conta a conveniencia de designar candidatos que sexan igualmente membros do Comité dos Dereitos Humanos, instituído en virtude do Pacto Internacional Relativo aos Dereitos Civís e Políticos, e que estexan dispostos a facer parte do Comité contra a Tortura.
3. Os membros do Comité serán eleitos nas reunións bienais dos Estados parte, convocadas polo Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas. Nesas reunións, en que o quorum será constituído por dois terzos dos Estados parte, serán eleitos membros do Comité os candidatos que obtiveren o maior número de votos e a maioría absoluta dos votos dos representantes dos Estados parte presentes e votantes.
4. A primeira elección terá lugar, o mais tardar, seis meses despois da data de entrada en vigor da presente Convención. O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas enviará unha carta aos Estados parte, con polo menos catro meses de antecendencia sobre a data de cada elección, convidando-os a presentar as súas candidaturas nun prazo de tres meses. O Secretario-Xeral preparará unha lista por orde alfabética de todos os candidatos así designados, con indicación dos Estados parte que os indicaran, e enviará esta lista aos Estados parte.
5. A primeira elección terá lugar, o mais tardar, seis meses despois da data de entrada en vigor da presente Convención. O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas enviará unha carta aos Estados parte, con polo menos catro meses de antecendencia sobre a data de cada elección, convidando-os a presentar as súas candidaturas nun prazo de tres meses. O Secretario-Xeral preparará unha lista por orde alfabética de todos os candidatos así designados, con indicación dos Estados parte que os indicaran, e enviará esta lista aos Estados parte.
5. Os membros do Comité serán eleitos por catro anos. Poderán ser re-eleitos se foren novamente designados. No entanto, o mandato de cinco dos membros eleitos na primeira elección terminará ao fin de dois anos; inmediatamente despois da primeira elección, o nome deses cinco membros será tirado à sorte polo presidente da reunión mencionada no n.º 3 do presente artigo.
6. No caso de un membro do Comité falecer, demitir-se das súas funcións ou non poder, por calquer motivo, desempeñar as súas atribucións no Comité, o Estado parte que o designou nomeará, de entre os seus nacionais, outro perito que cumprirá o tempo restante do mandato, sob reserva da aprobación da maioría dos Estados parte. Esta aprobación será considerada como obtida, salvo se metade ou mais dos Estados parte emitiren unha opinión desfavorável nun prazo de seis semanas a contar da data em que foren informados polo Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas do nomeamento proposto.

Artigo 18.º

1. O Comité elegerá o seu gabinete por um período de dois anos, podendo os membros do gabinete ser re-eleitos.

2. O Comité elaborará o seu regulamento interno, do cal deberán constar, entre outras, as seguintes disposicións:
 - a) O quorum será de seis membros;
 - b) As decisións do Comité serán tomadas pola maioría dos membros presentes.
3. O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas porá à disposición do Comité o persoal e as instalacións necesarios para o desempeño eficaz das funcións que lle serán confiadas ao abrigo da presente Convención.
7. Os membros do comité constituído ao abrigo da presente Convención recibirán emolumentos provenientes dos recursos financeiros das Nacións Unidas nos termos e condicións que a Asemblea Xeral decidir.
5. O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas convocará os membros do Comité para a primeira reunión. Despois da primeira reunión, o Comité reunirá-se nas ocasións previstas polo seu regulamento interno.

Artigo 19.º

1. Os Estados parte presentarán ao Comité, através do Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas, relatórios sobre as medidas que teñan tomado para cumprir os compromisos asumidos ao abrigo da presente Convención no prazo de un ano a contar da data de entrada en vigor da presente Convención relativamente ao Estado parte interesado. Posteriormente, os Estados parte presentarán relatórios complementares, de catro en catro anos, sobre caisquer novas medidas tomadas e todos os relatórios que solicite o Comité.
2. O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas transmitirá os referidos relatórios a todos os Estados parte.
3. Os relatórios serán analisados polo Comité, que poderá fazer-lles os comentários de orde xeral que considere apropiados, transmitindo, de seguida, eses comentários aos Estados parte interesados. Estes Estados poderán comunicar ao Comité, en resposta, todas as observacións que consideren útiles.
4. O Comité poderá tomar a decisión de reproducir no relatório anual, a elaborar en conformidade con o artigo 24.º, todos os comentários por el formulados nos termos do n.º 3 do presente artigo, acompañados das observacións transmitidas polos Estados parte. En caso de os Estados parte interesados o solicitaren, o Comité poderá, igualmente, reproducir o relatório presentado ao abrigo do n.º 1 do presente artigo.

Artigo 20.º

1. Caso o Comité receba informacións que parezám conter indicacións ben fundadas de que a tortura é sistematicamente practicada no territorio de un Estado parte, convidará o referido Estado a cooperar na análise desas informacións e, para ese fin, a comunicar-lle as súas observacións sobre esa cuestión.

2. Tendo en consideración todas as observacións que o Estado parte interesado teña, eventualmente, presentado, así como as demais informacións pertinentes de que dispoña, o Comité poderá, caso o xulgue necesario, encargar un ou máis dos seus membros procederen a un inquérito confidencial, presentando o respectivo relatório ao Comité con a máxima urxencia.
3. Caso se efectue un inquérito ao abrigo do disposto no n.º 2 do presente artigo, o Comité procurará obter a cooperación do Estado parte interesado. Por acordo con ese Estado parte, o referido inquérito poderá englobar unha visita ao seu territorio.
4. Despois de ter examinado as conclusións do relatório presentado polo membro ou membros, de acordo con o n.º 2 do presente artigo, o Comité transmitirá esas conclusións ao Estado parte interesado, acompañadas de todos os comentários ou suxestións que o Comité considere apropiados à situación.
5. Todos os traballos elaborados polo Comité a que se fai referencia nos núms. 1 a 4 do presente artigo terán carácter confidencial, procurando-se obter a cooperación do Estado parte nas varias etapas dos traballos. Concluídos os traballos relativos a un inquérito elaborado nos termos do disposto no n.º 2, o Comité poderá, despois de consultar o Estado parte interesado, decidir integrar un resumo sucinto dos resultados deses traballos no relatório anual a elaborar en conformidade con o artigo 24.º

Artigo 21.º

1. Calquer estado parte na presente Convención poderá, en conformidade con o presente artigo, declarar en calquer momento que reconece a competencia do Comité para recibir e analizar comunicacións dos Estados parte no sentido de que calquer Estado parte non cumpre as súas obrigacións decorrentes da presente Convención. Tais comunicacións só serán recibidas e analizadas, nos termos do presente artigo, se procederen de un Estado parte que teña feito unha declaración reconecendo, no que lle di respeito, a competencia do Comité. Este non analizará as comunicacións relativas a Estados partes que non teñan feito a referida declaración. Às comunicacións recibidas ao abrigo do presente artigo aplicarásese o seguinte procedemento:
 - a) Se un Estado parte na presente Convención considerar que outro Estado igualmente parte non aplica as disposicións da Convención, poderá chamar a atención dese Estado, por comunicación escrita, sobre a cuestión. Nun prazo de tres meses a contar da data da recepción da comunicación, o Estado destinatario fornecerá ao Estado que enviou a comunicación explicacións ou caisquer outras declaracións escritas sobre a cuestión, as cais deberán conter, na medida do posíbel e conveniente, indicacións sobre as súas normas procesuais e sobre as vías de recurso xa utilizadas, pendentes ou aínda posíbeis;
 - b) Se, nun prazo de seis meses a contar da data da recepción da comunicación inicial polo Estado destinatario, a cuestión aínda non estiver regulada a contento dos dous Estados parte interesados, tanto un como o outro poderán submeter a cuestión ao Comité, por meio de notificación, enviando igualmente unha notificación ao outro Estado parte interesado;

- c) O Comité só poderá analizar unha cuestión a ele submetida ao abrigo do presente artigo depois de se ter certificado de que foran utilizados exhaustivamente todos os recursos internos dispoñíbeis, de acordo con os principios de dereito internacional xeralmente recoñecidos. Esta regra non se aplicará aos casos en que os procesos de recurso excedan prazos razoábeis, nen cando sexa pouco provábel que os procesos de recurso veñan a compensar a persoa vítima de violación da presente Convención;
- d) As comunicacións previstas no presente artigo serán analizadas polo Comité en sesións à porta fechada;
- e) Sen prexuízo do disposto na alínea c), o Comité ficará à disposición dos Estados partes interesados, con vista à obtención de unha solución amigábel da cuestión, tendo por base o respecto das obrigacións previstas pola presente Convención. Para ese fin, o Comité poderá, caso considere oportuno, establecer unha comisión de conciliación ad hoc;
- f) O Comité poderá solicitar aos Estados partes interesados, mencionados na alínea b), que lle proporcionen todas as informacións pertinentes de que dispoñan relativamente a calquer asunto que lle sexa submetido nos termos do presente artigo;
- g) Os Estados partes interesados, mencionados na alínea b), teñen o dereito de se facerem representar, sempre que un caso sexa analizado polo Comité, ben como de apresentarem as súas observacións, oralmente ou por escrito, ou de ambas as formas;
- h) O Comité deberá presentar un relatório nun prazo de doce meses a contar da data da recepción da notificación referida na alínea b): i) se for posíbel alcanzar unha solución de acordo con as disposicións da alínea e), o Comité poderá limitar-se, no seu relatório, a unha breve exposición dos feitos e da solución alcanzada; ii) se non for posíbel encontrar unha solución de acordo con as disposicións da alínea e), o Comité limitará-se, no seu relatório, a unha breve exposición dos feitos. O texto con as observacións escritas, así como o rexisto das observacións orais apresentadas polos Estados partes interesados, serán anexados ao relatório.

Os Estados partes interesados recibirán o relatório de cada caso.

2. As disposicións do presente artigo entrarán en vigor logo que cinco Estados parte na presente Convención teñan feito a declaración prevista no n.º 1 do presente artigo. A referida declaración será depositada polo Estado parte xunto do Secretário-Xeral da Organización das Nacións Unidas, quen transmitirá cópia aos outros Estados partes. As declaracións poderán ser retiradas en calquer momento mediante notificación dirixida ao Secretário-Xeral. Tal retirada non prexudicará a análise de calquer cuestión xa comunicada ao abrigo do presente artigo. O Secretário-Xeral non recibirá nengunha comunicación de un Estado parte que xa teña notificado a retirada da súa declaración, salvo se ese Estado parte tiver presentado una nova declaración.

Artigo 22.º

1. Calquer Estado parte na presente Convención poderá, ao abrigo do presente artigo, declarar en calquer momento que reconece a competencia do Comité para recibir e analizar as comunicacións apresentadas por ou en nome de particulares suxeitos à súa xurisdición e que afirmen teren sido vítimas de violación, por un Estado parte, das disposicións da

Convención. O Comité non aceptará comunicación referentes a Estados parte que non teñan feito a referida declaración.

2. O Comité deberá declarar inaceitábeis as comunicacións presentadas ao abrigo do presente artigo que sexan anónimas ou que considere constituíren un abuso do dereito de presentación de tais comunicación, ou aínda que sexan incompatíbeis con as disposicións da presente Convención.
2. Sen prexuízo do disposto no n.º 2, o Comité dará a coñecer calquer comunicación, que lle sexa presentada ao abrigo do presente artigo, ao Estado parte na presente Convención que teña feito unha declaración ao abrigo do n.º 1 e teña, alegadamente, violado algunha das disposicións da presente Convención. Nos seis meses seguintes, o referido Estado presentará por escrito ao Comité as explicacións ou declaracións que esclarezan a cuestión, indicando, se for o caso, as medidas que poderían ter sido tomadas a fin de solucionar a cuestión.
4. O Comité analizará as comunicacións recibidas ao abrigo do presente artigo, tendo en consideración todas as informacións submetidas por ou en nome de un particular e polo Estado parte interesado.
5. O Comité só analizará a información de un particular, de acordo con o presente artigo, despois de se certificar que:
 - a) Esa cuestión non constitui obxecto de análise por parte de outra instancia internacional de inquérito ou de decisión;
 - b) O particular xa esgotou todos os recursos internos dispoñíbeis; esta norma non se aplicará aos casos en que os procesos de recurso excedan prazos razoábeis, nencando sexa pouco provábel que os procesos de recurso veñan a compensar a persoa vítima de violación da presente Convención.
6. As comunicacións previstas no presente artigo serán analizadas polo Comité en sesións à porta fechada.
7. O Comité comunicará as súas conclusións ao Estado parte interesado e ao particular.
8. As disposicións do presente artigo entrarán en vigor logo que cinco Estados parte na presente Convención teñan feito a declaración prevista no n.º 1 do presente artigo. A referida declaración será depositada polo Estado parte xunto do Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas, o cal transmitirá cópia aos outros Estados parte. As declaracións poderán ser retiradas en calquer momento mediante notificación dirixida ao Secretario-Xeral. Tal retirada non prexudicará a análise de calquer cuestión xa comunicada ao abrigo do presente artigo; non será, contodo, aceptada nengunha comunicación presentada por ou en nome de un particular ao abrigo da presente Convención, despois de o Secretario-Xeral ter recibido notificación da retirada da declaración, excepto se o Estado parte interesado presentar unha nova declaración.

Artigo 23.º

Os membros do Comité e os membros das comisións de conciliación ad hoc que foren nomeados de acordo con as disposicións da alínea e) do n.º 1 do Art. 21.º gozarán das facilidades, dos privilexios e das inmunidades concedidos aos peritos en misión para a Organización das

Nacións Unidas, tal como son enunciados nas respectivas seccións da Convención sobre os Priviléxios e Inmidades das Nacións Unidas.

Artigo 24.º

O Comité presentará aos Estados parte e à Asemblea Xeral da Organización das Nacións Unidas un relatório anual sobre as actividades xa emprendidas en aplicación da presente Convención.

PARTE III

Artigo 25.º

1. A presente Convención fica aberta à asinatura de todos os Estados.
2. A presente Convención fica suxeita a ratificación. Os instrumentos de ratificación serán depositados xunto do Secretário-Xeral da Organización das Nacións Unidas.

Artigo 26.º

Calquer Estado poderá aderir à presente Convención. A adhesión será feita mediante depósito de un instrumento de adhesión xunto do Secretário-Xeral da Organización das Nacións Unidas.

Artigo 27.º

1. A presente Convención entrará en vigor no 30.º día a partir da data do depósito do 20.º instrumento de ratificación ou de adhesión xunto do Secretário-Xeral da Organización das Nacións Unidas.
2. Para os Estados que ratificaren a Convención ou a ela aderiren despois do depósito do 20.º instrumento de ratificación ou adhesión, a presente Convención entrará en vigor no 30.º día a partir da data do depósito por ese Estado do seu instrumento de ratificación ou de adhesión.

Artigo 28.º

1. Calquer Estado poderá, no momento da asinatura, ratificación ou adhesión da presente Convención, declarar que non reconece a competencia concedida ao Comité nos termos do artigo 20.º
2. Calquer Estado parte que teña formulado unha reserva en conformidade con as disposicións do n.º 1 do presente artigo poderá, en calquer momento, retirar esa reserva mediante notificación dirixida ao Secretário-Xeral da Organización das Nacións Unidas.

Artigo 29.º

1. Calquer Estado parte na presente Convención poderá propor unha alteración e depositar a súa proposta xunto do Secretário-Xeral da Organización das Nacións Unidas. O Secretário-Xeral transmitirá a proposta de alteración aos Estados partes, solicitando-lles que comuniquen se son favoráveis à realización de unha conferencia de Estados partes para

analísaren a proposta e para a votaren. Se, nos catro meses que se seguiren à referida comunicación, polo menos um terzo dos Estados partes se pronunciaren a favor da realización da referida conferencia, o Secretario-Xeral organizará a conferencia sob os auspicios da Organización das Nacións Unidas. Calquer alteración adoptada pola maioría dos Estados parte presentes e votantes na conferencia será submetida polo Secretario-Xeral à aceptación de todos os Estados parte.

2. Calquer alteración adoptada de acordo con as disposicións do n.º 1 do presente artigo entrará en vigor logo que dois terzos dos Estados partes na presente Convención teñan informado o Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas de que a aceptan, en conformidade con o procedemento establecido nas súas constituicións.
3. Logo que as alteracións entren en vigor, terán carácter obrigatorio para todos os Estados parte que as aceptaran, ficando os outros Estados parte vinculados polas disposicións da presente Convención e por caisquer alteracións anteriores que teñan aceptado.

Artigo 30.º

1. Calquer diferendo entre dois ou mais Estados partes relativo à interpretación ou aplicación da presente Convención que non poda ser regulado por via de negociación será submetido a arbitraje, a pedido de un dos Estados parte. Se, nun prazo de seis meses a contar da data do pedido de arbitraje, as partes non chegaren a acordo sobre a organización da arbitraje, calquer dos Estados parte poderá submeter o diferendo ao Tribunal Internacional de Xustiza, apresentando un pedido en conformidade con o Estatuto do Tribunal.
2. Os Estados poderán, no momento da asinatura, ratificación ou adhesión da presente Convención, declarar que non se consideran vinculados polas disposicións do n.º 1 do presente artigo. Os outros Estados parte non ficarán vinculados polas referidas disposicións relativamente aos Estados parte que teñan feito tal reserva.
3. Calquer Estado parte que teña formulado unha reserva en conformidade con as disposicións do n.º 2 do presente artigo poderá, en calquer momento, retirar esa reserva mediante notificación dirixida ao Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas.

Artigo 31.º

1. Calquer Estado parte poderá denunciar a presente Convención mediante notificación escrita dirixida ao Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas. A denuncia producirá efectos un ano despois da data en que o Secretario-Xeral teña recibido a notificación.
2. Tal denuncia non eximirá o Estado parte das obrigacións que lle incumban en virtude da presente Convención, no que se refere a calquer acto ou omisión cometidos antes da data en que a denuncia producir efectos, nen obstará à continuación da análise de calquer cuestión xa presentada ao Comité à data en que a denuncia producir efectos.
3. Despois da data en que a denuncia feita por um Estado parte producir efectos, o Comité non se encargará do exame de calquer nova cuestión relativa a ese Estado.

Artigo 32.º

O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas notificará todos os Estados membros da Organización das Nacións Unidas, ben como todos os Estados que teñan asinado a presente Convención ou que a ela teñan aderido:

- a) Das asinaturas, ratificacións e adhesións recibidas en conformidade con os Art. 25.º e 26.º;
- b) Da data de entrada en vigor da Convención en conformidade con o Art. 27.º, ben como da data de entrada en vigor de calquer alteración en conformidade con o Art. 29.º;
- c) Das denuncias recibidas en conformidade con o Art. 31.º

Artigo 33.º

1. A presente Convención, cuxos textos en inglés, árabe, chinés, español, francés e ruso fan igualmente fé, será depositada xunto do Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas.
2. O Secretario-Xeral da Organización das Nacións Unidas enviará cópia certificada da presente Convención a todos os Estados.